

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesu Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXVII. Manet ipse loco Prouincialis Romam cum duobus alijs Patribus
proficiscentis: qui capti fuerunt ab Hæreticis, pro quorum redemptione
multum ille laborauit

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

& radios veri Solis Iustitiæ ; stellas firmamenti ;
 torrentes magni fluminis fluentis ex sede Dei ; pal-
 mites vitis Christi D. N. de quibus nunquam lo-
 quendum nobis esset sine lacrymis, eò quòd mala
 nostra vita, qua ab illorum moribus degenera-
 mus, illos confundimus : & meritò debemus e-
 rubescere, quòd aliquæ teneræ & imbecilles Vir-
 gines tantū habuerint cordis & animi, ut excellē-
 ter adeò saluarentur ; nos verò tam procul ab eis
 retroque maneamus.

CAPVT XXVII.

*MANET IPSE LOCO PRO-
 vincialis Romam cum duobus alijs Patri-
 bus proficiscentis : qui capti fuerunt
 ab Hæreticis, pro quorum re-
 demptione multum
 ille laboravit.*

VM P. Balthassar in Metinen- A N N O
 si Collegio quiete illa adeò si- 1573.
 bi chara frueretur, venerunt
 Anno sequenti noua de obitu
 Patris Generalis Francisci
 Borgij, sanctæ memoriæ :
 propter quam causam necesse
 fuit, Prouincialem Congregationem habe-
 ri, in qua pro more Societatis tres eligeren-
 tur Romam profecturi, ad noui Generalis Ele-
 ctionem. Ea Congregatio facta fuit Burgis, in
 qua

quapræter P. Aegidium Gonzalium Abulensem
 Castiliæ tunc Prouincialem, electi sunt duo alij
 antiqui, Sancti, valde spirituales, ac prudentes Pa-
 tres, & in animarum gubernatione valde periti,
 & exercitati, Martinus scilicet Gutierrez Do-
 mus Professæ Vallis-Oletanæ Præpositus, & P.
 Ioannes Suarius Præpositus domus Burgenfis: &
 tunc P. Balthassar Aluarius mansit Vice-Prouin-
 cialis, cum magna totius Prouinciæ delectatione,
 & satisfactione: erat enim valde notus, & cha-
 rus, & magni ab omnibus fiebat. Fecit officium
 suum iuxta omnium expectationem & opinionem;
 & omnes cupiebant, venire ipsum ad sua Colle-
 gia, vt res suas cum illo communicantes consola-
 rentur, ex magnoque eius spiritu fructum cape-
 rent. Sed breui tamen tristitia valde noua toti
 Prouinciæ venerunt, quod scilicet tres illi Patres
 cum fratre Coadiutore, qui illis ministrabat no-
 mine Iacobus Derius, cum per Gallias transirent,
 capti essent in Cardellach ab Hæreticis Bannitis.
 Cuius infortunij monitus est P. Balthassar binis
 literis, Patris scilicet Ioannis Suarij, cuius stylus
 semper fuit grauis, concisus, ac sententiosus; &
 Patris Prouincialis Aegidij Gonzalij, qui quod
 esset vulneratus, fuit in scribendo breuior, se-
 que retulit ad literas sui socij. P. Martinus Gu-
 tierrius non scripsit, quia statim in custodia obiit.
 Existimaui ad rem fore, si vtrasque literas hic
 subiungerem: tum vt obseruentur varij modi &
 rationes, quibus diuina Prouidentia, in suorum
 Electorum gubernatione, vtitur: hos permit-
 tens incidere in graua pericula: illos verò ab
 eisdem præseruans: tum etiam, quod pertineant
 ad hi-

ad historiam Patris Balthassaris, ad quem fuerunt
datae.

*Litera P. Ioannis Suarij ad Patrem
Balthassarem Aluarium.*

NO'N est ignara R. V. consilij amicorum
mercatorum, ut iter nostrum per Galliam
dirigeremus, quod etiam fuit Victoriæ
confirmatum, aduentu D. Francisci Reinofij; &
Gallarethæ, ubi vidimus Gabrielem Fonsatium;
ac denique Sangerij, cum iam quinquaginta mil-
liaria in Gallia confecissemus, ex profectio-
ne Francisci Retanij, qui omnes per Galliam transi-
uerant. Sed placuit Domino nostro his Patribus
benè merendi occasionem offerre, & mihi pati-
di, cum eorum video afflictionem. Moniti fui-
mus, esse prope viam, quādam Lutheranorum Ar-
cem, à qua tamen nos per quatuor milliaria di-
scessimus: illi autem per suos exploratores in-
tellexerunt, quatuor Ecclesiasticos Hispanos illac
transire; accurrerunt ergo sex illorum Equites
benè armati, nosque interceperunt, & compre-
henderunt ab ipsa via ad quasdam sylvas nos de-
duxerunt, & exspoliarunt, auferentes modicam
illam pecuniam quam Lugdunum vsque habeba-
mus. Inde nos ad quorundam amicorum suorum
Arcem deducunt, ubi secundo fuimus examinati;
& vestibus, libellis, & quibusdam scriptis, quæ
antèa nobis reliquerant, spoliati; imò & ipsæ be-
stiarum pulvinaribus, catenis, & stapedis: etiam Bre-
uiaria, ac Diurnalia, Cruces, Imagines, Rosaria,
& Reliquias nobis abstulerunt, eaque, non ut par-
erat;

erat; sed indignissimè, pro more suo tractarunt, Deus me ab intellectus cœcitate dignetur liberare: quæ valde temerè æstimat, & contemnit; amat, ac derestatur; sequitur, ac persequitur bonum tãquam malum, & malum tãquam bonum. Deus lumen det illis, vt tenebras deferant, in quibus cœci ambulant: quam apti fuissent Catholici; melius illis fuisset in Ecclesiæ Obedientia vitam agere. Inde nos ad arcem suam præproperè deduxerunt: quorum aliqui nos præcedebant, alij sequebantur, & alij in medio nostri pergebant, verbis nos afficientes iniurijs, exstimulâtes, & baculis impellentes ipsas bestias, imò interdum etiam aliquem insidentem. Nos interim in ipso itinere cõfessi fuimus, Deo nos commendantes: & calamitatem illam ac vitam ei offerentes. Agebant inter se, etiam vt audire possemus, an vellent nos occidere, an lytrum quærere? Alij dicebant, permitamus illos redimi; alij: nihil tale, sunt enim Hispani, & Sacerdotes: quorum Rex, occasione nuptiarum suavit Regi nostro, vt Principes nostros, ac Duces occideret; &, nisi huiusmodi Sacerdotes essent; Religio nostra (ita enim suum errorẽ appellant) augeretur, & floreret. Si Inquisitio Hispanica nos comprehederet; nullo pretio vellet dimittere. Hic dicebat viginti ego ducatos darem, vt aliquem illorum haberem, quem statim occiderem: ille, ducentos ego, ob similem causam. Cùm ad Arcem peruenimus magni, parui, & medij, viri & foeminae, etiam pueruli nos interrogabant, an Sacerdotes essemus, an Monachi, an Canonici, an aliquis nostrum esset Episcopus: omnibus autem, quòd verum erat respondebamus,

cum

cum tolerantia, & subiectione tanquam captiui:
quisq; illorum iniuriam aliquam, aut contemptū
objiciebat, prout Deus illis permittebat. Fuerunt
nihilominus duo viri, & duæ foeminae, qui com-
passi sunt nobis dicentes: Deum iussisse, exerceri
charitatem erga peregrinos, siue amicos, siue ini-
micos. Capitanei, præmissa consultatione, decre-
uerunt, nisi magna summa pro vitæ nostræ conser-
uatione sibi offerretur, nos occidere. Aliqui quasi
occultè ad nos venientes, id significarunt; & pau-
lò post vocamur ad ipsos Capitaneos, vt nobis id
apertè diceretur. Nam sola spes magnæ illius sū-
mæ illos detinuit, ne nos interficerent. Petebant
quatuor millia ducatorum, & P. Prouincialis ob-
tulit quadringentos; sed quidam illorum, qui nos
cōprehenderant, audiens tā paruam pecunię sum-
mam, deduxit P. Gutierrium & me ad quādam arcē,
minitans nobis, quod vellent nos ex eius summita-
te præcipitare. Alius furiosè gladium nudans P.
Prouincialem cæsim & punctim percussit: voluit
tamen Deus, vt vulnus non multum penetraret,
gladio ad latus declinante: & ita vulneratum ad
eandem turrim deduxerunt; & in ipso itinere
alius minatus eidem est ictus similes prioribus.
Cum illo ducebatur Frater Derius, qui quòd ei
fuisset compassus idem etiam in turri sustinuit: in
qua nos, quasi per quinque horas reliquerunt, ex-
citato tantillo igne ex stramine; & inter quosdam
pauperes rusticos illius Regionis etiam Captiuos;
erat nobis solatio cum illis esse. cū videremus eo-
rū fidē, patientiā, & cōstantiā. Cōmēdauius nos
Deo, Beatissimæ Virgini, Angelis, & alijs Sāctis.
Tūc cepimus cōsultare, quid nobis esset faciendū.
Ali-

Aliquis dicebat, non agamus de Redemptione: præstat mori tanquam Christianos, Sacerdotes, & hostes Hæreticorum: alius his addebat: tandem aliquando nobis est moriendum, & fortè brevis; nec fortè tam oportuna occasio in vita nostra inueniemus; & vinam ipsi non obtulissent conditionem illam pecuniariam; nam certè occasio est præclara: sed denique non ego sum promeritus dulce aliquam & honorificam mortem. Deceuius tandem, ut offerremus, quod videretur iustum pro redemptione: ne ob miseriam ciuca pecuniam nos interficiant: quo facto superest mori pro Christo, cui vitam nostram offerremus. Tandem post multas propositiones & responsa, peruenit redemptio ad mille minimum coronatos, computatis expensis & profectiōibus: & loco coronæ Martyrij deduxerunt nos ad hospitium, ubi assignarunt cubiculum vnum, lectum, chirurgos & victum. Non videbatur illis pro quatuor hominibus, nostris chartis, & mulabus quatuor, sufficere eam summam; quia mercator quidam non procul inde captus, pro seipso solo obtulerat plus quàm mille coronatos: sed primus eorum furor iam remiserat: advertebant enim vtiliores sibi fore illas pecunias; quàm si furorem suum in nobis exequerentur. Sed & nobis non est visum fore valde graue Prouinciæ hoc lytrum pro nostra libertate, & vita: præcipuè cum istic multi sint piè nobis addicti, qui bonam partem censentur in hunc finem oblaturi. Sed aliud euenit maioris doloris argumentum, quod certè plurimas lacrymas à me deduxit, quam longo tempore fleuerim, DAVS illas à me dignetur acceptare.

Hoc

Hoc autem fuit, quod P. Martino Gutierrio superuenit ingens lateris dolor, ex quo intra dies quinque obiit. Non potuimus illi administrare Sacramenta, nec Missam, & Vigiliis dicere, cum sepeliremus. P. Prouincialis iacebat prope in lectulo quodam ad terram, valde etiam ex vulnere suo afflictus: Frater Derius & ego illis ministrabamus, non iuxta desiderium nostrum, sed pro ut ibi licebat, subuentum P. Gutierrio est terna sanguinis emissionem, & elegantis siue lambituius, & ille exspuebat optimè, in magna copia, sed materiam nigram. Quarto die adeo melius sensit se habere, ut mihi diceret: ex decem partibus morbi videri sibi non superesse nisi vnam. Cum ergo lætior esset, magnamque spem salutis concepisset, petijt, ostendi sibi, quæ exspuisset: & videns, esse nigra, statim iudicauit imminere sibi mortem. Communicauerat illi Deus ante dies paucos, magnum internum sensum huius veritatis, quod nullum sit bonum, nisi quod est æternum; neque malum, nisi quod æternum durat: & tunc incidit ei magna quædam animi lætitia, quam, veluti illa sese oblectans, manifestabat, dicens: Sitire, & tantum haurire, ut tibi satisfaciatur: o quid erit! Incepit illi pectus intumescere, & oculi frangi, lacrymula decidere: & hora decima noctis, quinta diei animam exhalauit: quam spero, rectè peruenisse ad cælum, ob eius magnam virtutem, & insignem doctrinam, bonumque vitæ exemplum, quod præbuit in Ecclesia, & Societate; & ob fidem, patientiam, & constantiam, quam in hac occasione ostendit: quia tandem obiit suam sequens Obediētia, præmissa generali totius vitæ Cōfessione; & aper-

& apertè confitens coram hæreticis & Ecclesiæ Catholicæ hostibus, se esse filium eius, & sacerdotem in ea: mortuusque est vinctus ab ijs, qui illam detestantur, & persequuntur. utinam anima mea eo perueniat, ubi eius esse existimo. Solatio mihi erat eius comitatus, speranti DEVM à malo me liberaturum propter illum. Eius morbus magnæ mihi fuit desolationi timenti, Deum, in poenam meorum peccatorum illum nobis ablaturum. Suggerebam ei interdum, quædam de Deo, ac de altera vita, quasi oportune ea in memoriam illi reuocarem: Sed fateor me erubuisse, & quadam teneritudine affectum, dum suggererem. confeceram cruculam ex particula cere, quæ superfuerat: quam illi ad manus dabam, ut cum cruce & candelâ moreretur: dixique animæ commendationem ex paruo Diurnali, ex spolijs relicto; & iacui ad eius latus vsque mane absque vlllo timore, & potius securissimus, & consolatus. Sepeliuimus eum prope quoddam templum, ubi Crux quædam esse solebat, cum lacrymis & orationibus secretis; quia nec nos aliud poteramus; nec homines illi tulissent. Reuerentia Vestra cum charissimis nostris Patribus, & fratribus nostrum hunc defectum supplebit, oblati Sacrificijs & Orationibus, & aliqua solennitate Exequiarum adhibita Salmantica, aut Vallis Oleti: quæ omnia benè ipse est promeritus. Ego postquam Deus ad locum Catholicorum me deduxit, feci quod potui in meis exilibus Orationibus & Sacris quoad licuit. Significaui eius mortem hic, & scripsi Romam, & ad Prouinciales Gallia, & Belgij, ut suffragia pro illo

illo curent. Etsi enim confidam, illum his suffragijs non indigere: non tamen propterea decet debitum Officium à nobis negligi: & ille in eo loco est, ubi gratum se exhibere non negliget ijs, qui sancta intentione hæc fecerint. Discessus meus indetalis fuit: inuenerunt inter alia scripra schedam crediti sue Cambij, vt Lugduni traderetur P. Gotierrio, aut mihi, aut P. Prouinciali: quorū alter iam obierat; alter curando vulnere suo attendebat: quare solus supereram, cui pecunia numeretur. Miserunt ergo me, vt acceptam illis mitterem, aut adferrem. Discedentem comitati sunt me cum quodā suo itineris Duce prope duas Lutheranorum arces. Trāsiui per duo loca, in quibus hærebant milites Catholici; sed aded pecunijs egentes, vt transeuntes deprædentur, & spoliatos occidant, ne deprehendantur: placuit autem Deo ob suam misericordiam & R. V. orationes: vt quoniam nostra captiuitas iam innotuerat; & pactū, vt ego pro lytro reddendo profiscerer: constituerent apud se, permittere me transire donec pecunia accepta reuerterer. Inueni Patrem Edmundum Galliæ Prouincialem; & Rectorem Rotomagensem, decem miliaribus à Cardelach, ubi capti fueramus. Inuenimus tandem, Deo auxiliante per hos Patres lytrum pro nostra libertate. iudicarunt autem ijdem Patres, me non esse aptum, vt illud ferrem; ideoque ipse P. Rector Eques, & quasi Nobilis aliquis armatus discessit heri, qui cum sit Gallus, linguæ, & itinerum, Patriæq; morum peritus, speramus feliciter eum re totam perfecturum: & habituros nos hic post nostram Captiuitatem lætū Pascha: & Deo adiuuante,

V. que R. sacrificijs & orationibus id impetran-
te, posse nos Romam adhuc tempestiuè perueni-
re: cum sit viginti tantum dierum iter. Deus di-
gnetur ita rem dirigere ad maius ipsius obsequi-
um & gloriam. Amen. Lugduni die 10. Martij An-
ni 1573.

*Littera Patris Aegidij Gonzalij ad Pa-
trem Balthassarem Aluarium.*

IN his reddam R. V. rationem exitus nostræ
Captiuitatis, nam de eius initijs non est quod
referam, cum intelligam P. Ioannem Suarium
de eo plenè scripsisse. Usque ad P. Gutierrij mor-
bum quidquid patiebamur adeò erat iucundum,
ac dulce, ut magna voluptas videretur, externas
illas molestias ferre, cum quibus tanta aderat in-
terior lætitia, ac iucunditas. Morbus qui ab ipso
primo die valde periculosus videbatur, cepit no-
bis solitudinē quandam ac tristitiam adferre. Sed
quauis ipse egrotus apertè ominaretur suā mor-
tem, quā ipsa ægrotudo satis indicabat: non tamen
existimassem, Deū afflictis tantam additurum de-
solationē, nec tot simul incōmoda deglutiēda, ut
ego aiebam, præbiturū. Nec scio in viginti retro
annis, me aliquid magis optasse, quàm nunc huius
Patris sanitatē; nec grauius aliquid tulisse, quàm
eius mortē. Plus dolor potuit, quàm ego, ut ordi-
nariam moderationē superarit, mihiq. persuadeo,
quemcunq; huius spectaculi spectatōrē, comita-
turum fuisse lacrymas nostras, quæ etiā ipsos ho-
stes ad cōmiserationem impellebant. Paulò plus,
quàm quinquaginta horis Deus hunc Patrē ad se

Voca-

vocavit, generaliter confessū: sepultus fuit prope Cardellachum, vbi nullum erat Religionis vestigiū. Sequenti die P. Ioannes Suarius discessit Lugdunū: & nos hic hæsimus, ego ex vulnere meo infecto, vbi ex ingenti fetore cuiusdā multitis grauius læsi, aucta mihi est febris, & accessit fluxus: vnde notabiliter fui debilitatus. In septimana sancta surrexi: solacium nostrum erat ascendere sub tectum, vt nos paululum colligeremus, & spiritu interessemus officijs, illius temporis, ac pietati populi Christiani: videntes interim in hospitio illo à mane vsq; ad vesp̄am vorātes carnes, & perpotantes absq; vlla tā sancti tēporis memoria: & ita transegimus dies illos, vsq; ad secundū Paschatidis diē ad noctem, quo tēpore cēperunt augeri labores nostri & calamitates: timebatur. n. obsidio illius loci ab hostib; & videbatur, quasi dies esset nouissimi Iudicii, ex ijs quæ illa nocte, & duobus sequentibus diebus ibi gerebātur. nos aut, si locus fuisset obsessus, non aliud quā mortem ipsam expectabamus. Ideo reliquerunt nos, qui nostri cubiculicurā gerebant, & qui vulnere meo medebatur. Cibus noster erant Castaneæ, & caseus; & post hosce dies in magnis delicijs habuimus bouinam salsam, quotidie timores & præssurę renouabantur, vsq; ad Dominicam Quasi modò, in qua fuit quies, & vulnus meū, quod iam intus ex concreto purē cōputruerat, iterum aperuerūt, vt curatio de nouo inciperetur. Statim aut ad initium Aprilis iudicabant Capitanei, nihil se à nobis habituros: ideoq; furiosē ad me venerunt, vt significarēt, se velle nos interficere: quare sæpius de nostra morte consularunt, per dies aliquot; donec quatuor

quatuor tantum dies nobis prescripserunt, in quibus certi ipsi de nostra redemptione fieri posset. nec ullus inuentus fuit, qui etiam oblato precio, ex Arce exire, & Rotomagum ire vellet: ut quid fieret, intelligeret: nullas enim literas illic acceperant, nisi vnas à P. Suario. FERIA sexta omnem spem humani subsidij deposueramus, ob summas difficultates, pecuniam per tot milites securè adferendi. Et tandem nuncius venit à Rectore Rotomagensi, quo Capitaneus, & qui decreuerant nos interficere fuerant placati, fuit autem dies nona huius. quo tempore, siue malitia, siue ignorantia Chirurgi, femur meum concepit quoddam Apostema, ita ut vix possem incedere, & subsequuta est febris cum magna debilitate. Et tandem voluit Dominus noster, omnes difficultates vinci, ac die decima quarta lytrum peruenit, non sine magno periculo. & die sequenti lætam omnes faciem nobis ostenderunt: & ipse Capitaneus cum quibusdam alijs nos deduxerunt, & aliquam partem itineris sunt comitati, scientes iam apertè, me Religiosum esse Societatis, quos illi, magnos suos reputant hostes. Et ut nostrum solatiū aliqua noua calamitate dilueretur, Frater noster Derius (qui pedes cōfecerat quasi duo milliaria) ob temporis æstus, & itineris defatigationem coepit ita debilitari, ut omnes redderet valde sollicitos, quia locus erat valde securus. Sed Deus breui eū confortauit, ut potuerimus pergere, usque ad vndecimam noctis horam per montes & valles, in nullo loco hærentes ob imminetia pericula, & cum ingenti vulneris mei dolore. FERIA 5. ambulauimus tuto per loca Catholica, & FERIA 6. mane perueni ad hoc.

ad hoc Collegiū, vbi iterū mihi vulnus aperuerunt, vt nunc tertio curaretur, nam pollex manus satis profundē per illud intrare potest: ideoque cogor hic hærere, vt saner. Non scribo R.V. quas disputationes habuerim cum Ministro in Cardellachio, quas non potui euitare. Ipse legit Cōstitutiones nostras, Regulas, & vitā P.S. Ignatij, quam in fine mihi restituit. Et propter hos libros, & litteras P. Ioannis Suarij, postq̃ a nobi discesserat, apertē ei dixit, me esse de Societate Iesu. Sit Deus in omnibus benedictus, multū procul dubio nobis profuerunt apud Deū Orationes totius Prouinciæ, siquidē nos adeo benignē suauiterq; tractauit. mihi aut crux quidem & pudor est, quod cū sim inutilis, adhuc sim alijs adeo grauis. Non licet nunc esse prolixior: quia adhuc nocet si scribam. Toti Prouinciæ, cuius semper sum, memor, sapius me commēdo; idemq; facit Frater Derius. Deus omnibus sanctum suum concedat amorem. Rotomagi 22. Aprilis. 1573.

HAB sunt horum duorum sanctorum virorum literæ, quos his calamitatibus Deus voluit exercere; sed ex eisdem eripuit, vt ad labores alios non minus graues disponderet. Sed sanctum Patrem Martinum Gutierrium voluit hac occasione remunerare, educens eum non solum ex ferreis compedibus; sed etiam ex carcere corporis ad cōstitendum sanctum nomen eius, & foelici beataq; eius visione fruendum, quam tantoperē cupiebat. Mortis etiam ratio fuit eius desiderio conformis, instar scilicet Martyrij, quemadmodum testatur ipse Pater Ioannes Suarius: eò quod prouenerit ex ictibus, & percussionibus, malaque tractatione

hæreticorum, Catholicæ fidei hostium, quam ipse publicè profitebatur. Cum enim P. ipse Martinus debilius esset complexionis, quàm alij maius incurrit detrimentum; & cum esset Beatissimæ Virgini addictissimus, illa eum præuenit ad hanc pressuram. nam propè locum, in quo fuerunt capti, descendentes ex suis iumentis, accesserunt ad quoddam sacellum Beatissimæ Virginis, quod in ipsa via erat, ut orarent. Et ibi illa ei reuelauit fore, ut intra dies octo moreretur. Nec post mortem eum deseruit. nam, cum die Sabbathi secunda hora matutina obiisset, ingressa est in cubiculum foemina quædam gallico habitu induta, sed honestissimo, cū tamen transuisset prope ipsos milites, & custodiā Gallorū Hugonotorū: & locuta est cum P. Ioanne Suario (qui hæc retulit) eumque interrogauit lingua, quam Pater intellexit: num alicuius mortui corpus ibi haberent, & an esset decenter coopertum: cumque verè non esset aptè tectum, eduxit illa mundum lintheamen, quod gerebat sub axilla, & illud honestè, valdeq; cōmodè inuoluit, suamq; benedictionem ei impertiuit: & Patri gratias ei agenti, & aliquā solutionem offerenti respondit: non propterea veni, & statim exiuit. Omnes autem, qui eam viderant, persuaserunt sibi, eam fuisse Virginem sanctissimam, aut certè ab ea missam in subsidium seruorum eius viuientium, & necessitatem defuncti. Sepelierunt eum extra Oppidum prope quandam Crucem, quæ stabat è regione cuiusdam templi. Fuit autem D E I Prouidentia, ut memoria loci, in quo fuit sepultus, non omninò euanesceret; nam post triginta annos Pater Iacobus Turrianus exaf-

ex affectu ac deuotione erga sanctum hunc vi-
rum Romam proficiscens Procurator suę Prouin-
cię Peruang, rransiens per Galliam, valde egit cõ-
mendauitque Patribus Societatis, qui erant in
Collegijs propinquieribus Cardellachio, vt in-
quirent diligenter sancti illius corpus: quod il-
li ita sollicitè præstiterunt, vt verè certis signis ac
testimonijs illud inuenerint: patriq; Turriano ex
vrbe redeunti illud tradiderunt, qui secum in Hi-
spaniam tulit Anno 1603. tradiditq; P. Alphonso
Ferrerio Prouincię huius Castellane Prouincia-
li. Et quamuis Salmaticense Collegium valde il-
lud optaret, eò quòd sanctus vir per multos an-
nos fuisset ibi Rector: adiudicatum est tamen do-
mui Professæ Vallis-Oletanæ, vbi erat Præposi-
tus, cum electus fuit ad profectiõem Romanam:
vbi sanctum corpus cistæ plumbeæ inclusum col-
locatum fuit in supremo summi Altaris gradu ad
partem Euangelij, & superpositus est lapis cum
hac latina inscriptione: Patri Martino Gutierrez
Almodouar, huius domus Præposito, singulari
pietate, virtute ac doctrina viro, in carcere apud
Hæreticos Cardellacij in Gallia Narbonensi vita
functo, Anno 1573. ætatis 49. Atq; huc inde trans-
lato Anno 1603. amoris ergo Patres DD.

§. I.

SED ad historiam nostram redeamus. Statim
atque P. Balthassar has literas accepit, consti-
tuit, vt necessaria pecunia pro eorum redem-
ptione quæreretur. Et quamuis quicunque alius
fuisset Prouincię superior, magna id cura fecisset:

V 5

tanta

(tanta enim est in Societate charitas, ut non solum tantorum Patrum causa, quorum vita toti illi valde expediebat; sed cuiuscunque fratris Coadiutoris magna fuisset adhibita diligentia, etiam si tota propterea Prouincia debuisset debitis onerari) At P. Balthassar fuit res hæc faciliior, & expeditior ob notitiam & amicitiam, apud Metinenses & Burgeneses potentes ac diuites mercatores, qui suam correspondentiam cum Lugdunensibus habebant, quibus facillimum erat pecuniam assignare pro lytro Patrum soluendam. Nec defuit diuina Prouidentia in hac occasione. nam præcedenti anno ingressi fuerant Societatem Nouitij duo insignium facultatum, qui ex sua hereditate liberaliter obtulerunt tria millia ducatorum: tot enim necessarij censebantur ad rem omnino expediendam. Hac expedita diligentia, contendit Pater Balthassar properanter Burgos, ut negotio huic finem imponeret: & inde statim expeditiuit Fratrem Bartholomæum Vvæzanum adhuc Nouitium, sed gallicę lingue peritum: qui sæculari habitu indutus, ne agnosceretur & ab Hæreticis caperetur, profectus est, secum habens schedas Cambij Lugdunum: vbi solutum id fuit, de quo pactum fuerat; & Patribus prospectum de ijs, quæ ad suum iter prosequendum erant necessaria.

